

Передплата

«РУСЛАНА» виходить:
в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 170 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Подвижок число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровского (Хорунщина). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланим» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Автономія України.

(Конець).

Після тих заміток, які ми були приневолені глумливою статьею Dziennik-a polsk-ого зробити на его адресу і его товаришів, польських дневниківів, звернемо ся до самого питання про автономію України. Вправді може здавати ся, що не пора говорити про сю справу в хвили, коли натхнений духом Побєдоносцева самодержець російський розв'язав державну думу і тим бодай на якийсь час зробив конець конституційному розвитку Росії. Одначе ми думаємо, що хоч би в сій хвили теоретичне обговорюванє питання про автономію України може причинити ся до проясненя і докладного его зформування, так що може опісля бути в пригоді, коли прийде пора виплинути єму на дневну чергу.

Питанє про автономію України не є зовсім ані нічим новим, ані чимсь легендарним або містичним, якимсь фантомом нездійснимим, як се видає ся редакторам Dziennik-a polsk-ого. Навпаки се питанє має свій корінь в історії України, а змаганя до автономії проявляли ся неперевивно, хоч у відмінній формі, не лише в XVII і XVIII століттю, але й в XIX в Кирило-Методіївськїм братстві і пізніших заходах его членів. Лише повне незнанє нашої історії і нашого письменства та національно-політичних змагань української суспільности, яким визначають ся польські редактори, може викликати у них такі чудні питання, як: «Kto je ucieleśni? kto walczyć będzie za nie? kto dotrafi za nie życie poświęć? gdzie są siły, któreby podjąć mogły owo wielkie dziejowej doniosłości zadanie? Учїть ся панове нашої історії, розчитуйте ся в творах нашого письменства, приглядайте ся змаганям ріжних наших письменників, що тяжко страдали за долю і волю України, а тоді найдете відповідь на сі питання.

Але й недавно в петербурскім клубі партії «Народної свободи» на запросини тогож клубу вуступив голова «українського клубу посольського» д. Шраг і виголосив там виклад про автономію України. Провідні думки сего викладу були ось які:

Питанє про автономію країв і народностей звертає тепер на себе загальну увагу.

Визвольний рух мусить дати волю не тільки особі, але й кожному народови,

що бере участь в життю ріжноплеменної російської держави. Повстає питанє: як примирити признанє і забезпеченє прав за окремими народами на вільне житє з єдністю і нерозривністю російської держави.

Доси державне житє було збудованє на основі централізму. Російський уряд дбав про інтереси пануючої московської нації і ради неї приносив в жертву інтереси всіх інших народів. Але гніт урядовий, намаганє завести скрізь «обрусеніє», бажанє уряду усе робити на оден лад, підігнати все під оден шаблон, викликали протест проти себе, проти централізму. Сей цілком натуральний протест дехто через невеликий свій розум, а дехто навмисне, почали називати страшним словом «сепаратизм», тобто бажанє зовсім відділитись від Росії. Такий погляд на змаганє націй, вільно жити й розвивати ся, зовсім безпідставний, бо жадній національності не слід відокремлюватись від Росії, хоч би вже й через те одно, що тільки в такій спілці народів, якою може стати Росія, кожна нація найде найкращий захист своїх інтересів. Кожен народ, кожна країна тільки домагає ся автономного устрою в себе, себто — широкого самоурядованя і права становити для свого краю закони. Ріжниця тільки в тому, що одні хотять автономії краєвої «областної», а другі — «територіяльно-національної», Сибір, наприклад, домагає ся першої автономії; а Україна — національно-територіяльної.

Коли окремі країни зроблять ся автономними, то тоді Росія мусить перейти до федеративного ладу, себто перетворити ся на державу з спілки окремих народів. Федеративний лад, як буде встановлений як слід, не тільки не пошкодить єдності російської держави, а навпаки краще зміцнить Росію. Найкращий приклад такої спілки — германська федерація, де єввідомість єдності при федеративнім устроєві більше розвинута, ніж в теперішній Росії.

Далі д. Шраг пояснює, які справи переходять до автономних соймів, а які лишають ся до центрального парламєнту, і перелічує ті губернії, по яких живуть Українці. Саме число Українців — 27 мільонів — дуже дивує присутних. Більшість з них, як потім ми довідались, навіть не знали, що існує така велика частина Росії заселена самими «хахлами», і думали, що «хахли» живуть як євреї — розкидані по південній Росії.

На підставі історичних даних д.

Шраг доводить, що автономія для України не тільки потрібна, але й необхідна. Ідеї народоправства серед українського народа не вмиралі при найгірших умовах житя його. Коли Україна сполучила ся з Польщею, сим ідеям довело ся зазнати невимовно тяжкої боротьби з польським паньським аристократизмом — боротьби, що скінчила ся зруйнованєм Польщі.

Посол робить короткий огляд Хмельниччини і малює картину теперішнього культурного житя на Україні. Майже в кожнім селі українськїм була своя школа; братства й школи удержувано на кошти народні; вся старшина (начальство): у війську, суді і духовенствє були виборні. Зірвавши злуку з Польщею, рада народня ухвалила приєднатись до Москви. Видатніші учені називають сю спілку «личною (персональною) унією». Д. Шраг між иншими умовами єднаня перелічує права на землю і право мати своє військо. Політика московських царів що до України була «повна лжи і лукавства». Щоби підбити під себе Україну, знищити її права і вольности, її осібности, вони ні перед чим не спиняли ся: ні перед підкупом, ні перед насильством. Скоро навіть сам Б. Хмельницький переконав ся, що він запряг «свободолюбний народ в московску колимагу» і не раз поривав ся розірвати сю унію. Про теж саме думали і його нащадки і між иншим Мазєпа.

Під обрусительним гнітом український народ позбув ся своєї інтелігенції, Цариця Катерина, що ограбила Україну матеріально: тобто роздала її землі і закріпостила народ, — ограбила її і культурно-духовно: вона дала українським панам дворянські вільности. Ще перед сим Українцям було заборонено друкувати «святє письмо», закрито друкарні. Замість народних шкіл зявили ся якісь казенні. А учителів народних віддавано у військовоу службу. Російський уряд наложив свою тяжку руку навіть і на київську академію — красу України. В ті часи в сій академії наука стояла дуже високо. Про се єввідчить хоч би й той факт, що на 370 Українців в ній училось 120 чужоземців. Знищено гетманство і зруйновано запорожську Січ. Але змаганя до автономії не замерли навіть під тягаром такого страшного гніту. І як тільки народ український здобув право висловлювати свої бажаня, він наказав своїм послам до катерининської комісії (1767 року) добиватись вільности для всіх станів.

Д. Шраг далі сказав скільки слів про українську літературу в Росії і за кордоном і перейшов до програм теле-рішних українських партій. Всі вони сходять ся на домаганю автономії України.

І тепер український народ присилає своїм послам багато наказів, в яких справа автономії займає видатне місце. Чимало українських послів пройшло на виборах під сим прапором. Вкінці посол прохає слухачів вибачити за те, що він так довго говорив про минулі часи України. Він мав на думці виявити, що справа автономії України не єсть щось книжне, але вона має глибокі основи в історії українського народу. Та на його думку, право українського народу на політичну автономію треба основувати не на історичнім ґрунті, а на соціально-економічних сучасних обставинах. Розбиваючи страхи тих, хто вбачає в автономії якусь небезпечність, посол Шраг вкінці каже: »не та єдність міцна і дужа, що опираєть ся на штики та кулети. Ясна будучність чекає не централизовану Росію, а ту, в якій кожній національності буде дано право задовольняти свої потреби, в якій буде забезпечено інтереси кожного народу. І не тоді щаслива буде Росія, коли як бажав Пушкін, »славянські ручьї сольют ся в Русском морѣ«, а тоді, коли всі Славяни, що живуть в Росії, як казав Шевченко »стануть рідними братами!«...

Останні слова були покриті гучними оплесками, що довго не переставали.

Може тепер троха прояснить ся в голіві Dziennik-a polsk-ogo.

Лист з Бразилії.

(Дальше).

Мушу тут згадати про одно нещастє, яким Г. Бог навістив цілу Парану а особливо кольтюню Прудентополіс. Тим нещастєм саранча. Вже від кількох місяців передтим доходили вісти, що саранча вже єсть в границях Парани. Ніхто однак не уявляв собі того нещастя, бо наші кольтюністи і в вітчизні не виділи того, а тубольці розповідали про него, але не представляли они того нещастя в такім світлі. Однак побоювали ся люди тимбільше, чим частійше вісти доходили, що она зближає ся.

Тропарі і наші люди, що по кількадесять миль були на роботі, різно о тім оповідали, що коли летить в білий день, то повстає темрява — сонця не видно — що, де сяде, там не мож переїхати, бо так грубо єї на землі. Але всім чуткам тим одні довірювали а інші з того сьміяли ся. Аж одного дня рано сонце захмарене зійшло — в воздуху показувало на якусь зміну, або бодай на громовицю. В тім десь коло полудня повстає велика буря від западу, а з вітром несе мільярди того нещастя — саранчі. Утихає буря а в воздуху видно правдиву темряву літаючої саранчі. З початку видавало ся то як великі пластини снігу, що часом під тихий зимовий вечір густо на землю спадає. Алеж бо то животино — сідає на кукурузу,

фасолю, картоплі, канусту, овес, і траву, трошу, лиш шелест чути. Дперва тепер отвирають ся людям очи, — видять нещастє, що нищить працю. Одні зганяють — інші заломлюють руки над нищенєм праці. Не всю кольтюню і не всі лінії обняла саранча, лиш на кількох лінійх сіла а інша перелетіла на дальші околиці. Так посиділа на однім місци тиждень, або лиш кілька день. Де упала саранча, там все знищила, але що то була весна, то мож другий раз було засадити і засїяти.

Однак то єще не було велике нещастє. Коли саранча відлетіла, люди взяли ся до роботи, щоби шкоду направили. Десь по кількох тижнях, там де саранча сиділа кілька днів, почали виходити з землі чорні коники величини вівса, але так, що з одної дірки росла гора тих животин, мовби кертиця рила: над одною діркою повсталала копичка з соток молодої саранчі. Таких копичок була тьма тьменна, одна коло другої. Люди дивились на тоє з певним сумом, але не предвиджуючи нещастя, нічого не робили. Коли однак з кожним днем тая молада саранча набирала сили, майже в очах росла і зачала посувати ся в дальше місце, а за собою полишала лиш чорну землю — тогди одні ідуть в голуву по розум, починають нищити, але вже не можуть дати ради — бо всюди порозходила ся, а другі заломлюючи руки боять ся з якогось там перепуду нищити єї. І так зростала тая саранча з кожним днем і посувала ся з одного місця на друге, нічогісенько по собі не лишаючи. Так минуло до 3 місяці, як знищила все. Коли переходила з одного місця на друге, то посувалася широким, а довгим валом з шумом, мовби вода по наглій зливі. — В день посувала ся, вечером вже осідала, то по траві, то по кукурузі, або пеньках і деревах — і таке місце виглядало, мовби кількасот ровів пчіл разом злучило ся і пообсідали деревини. Коли вже крила мала діставати тота саранча, тогди вже не посувала ся, але на однім місци позіставала. Лінили ся, полишаючи зелену з чорними кропками скірочку, а відтак вилізла вже саранча з крилами, на котрих слабонько могла підносити ся. По двох тижнях, коли вже набрала сили, тогди вже в гору у воздух зносила ся і так при послідних днях, при блеску сонця в воздуху мож було бачити, мов сніг як літала і вандрувала в дальші сторони. — Було притім і сварні і образи Божої, а навіть волоченя ся по судах, бо у кого була челядь — то з трошею і галузєм цілими днями пильнували своїх городів, кукурузу, фасолю, і відганяли саранчу на інші сторони, а зглядно на шакри других, а звідси повставала сварня, незгода. Нищено також і огнем — але без признаки, бо годі було мільони мільярдів, що порозходили ся і по траві, і по корчах, винищити. (Д. б.)

По розв'язаню думи.

Петербурська агенція подає з автентичного жерела слідуочий коментар про причини виданя указу, розв'язу-

ючого думу: »Вже від перших днів свого ествования дума перес гупала всякі законні границі. У відповідь на престольну річ жадала дума зміни основних законів через знесенє державної ради і утворенє відповідного кабінету. Своєю аграрною програмою, омертою на засаді примусового вивласненя, розбудила дума неможливі до сповненя надії і підкопала єще більше і так вже слабіє пошанованє чужої власности. В промовах, виголошених в думі, беззастаню зневажувано правительство, закидаючи єму навіть уряджуванє погромів та інших заворушень.

Через висланє делегатів до Білогостоку виявила дума очевидно змаганє до привласненя собі виконуючої власти. Коли 14 послів звернуло ся до населеня з візванєм до революції, сей крок не стрінув ся з оєудом думи. В послідних днях свого ествования заявила дума, що правительство допустило ся нелегального діла, даючи населеню поясненя до предложеного проєкту управильненя аграрної справи. Дума порішила звернути ся до народа з відозвою, щоби народ не давав віри декларації правительства в сій kwestії і вичікував полагоди справи думою. Знатне число членів думи підпранияло агітаційні подорожі в глибину Росії, які завсїгди потягали за собою несупокої, погроми і страйки. Сі всі обставини завели до розв'язаня думи«.

Більшість послів думи перебуває єще у Выборгу, не могучи зважити ся на подорож домів з обави перед арештованєм. І дійсно є намір осадженя богато б. послів в вязниці. Численні арештованя переводять ся не тільки по містах, але і по селах. В Москві арештовано 67 найвиднійших провідників соціялістів і організаторів страйків та розрухів, та захоплено тим способом майже всі нитки тайної пропаганди в свої руки. Доконано тих арештовань мимо сего, що соціялістично-революційні організації ухвалили признати теперішню хвилю за невідповідну до генерального страйку, ані підношеня повстаня. Так само і в Петербурзі страйковий комітет порішив здержати робітників від страйку, і заявив, що навіть частинні страйки є невожедані з причини, що тільки підривають матеріальні засоби робітничого стану. Також на залізницях не заносить ся на страйк, яким грожено єще до недавна.

Перебуваючий в Лондоні б. посол думи Родічев висказав ся до тамошних дневників, що на разі не належить очікувати вибуху оружного повстаня в Росії. Се стане ся аж в жовтні, а до того часу є надія, що також і армія прилучить ся до революціоністів. — Выборгску відозву будуть таки старати ся розповсюдити по краю, хотай правительство позамикало всі друкарні і опечатало всі редакції, які намагали ся перепечатати єї. Та заким удасть ся церепачкувати відозву до Росії, або видрукувати єї в тайних друкарнях, уплине якийсь час. Тимчасом правительство старає ся всіма силами сдискредитувати роботу радикальних членів уступивішої думи. Пет. агенція оповіщує, що відозву, уложену в Выборгу підписало тільки 181 послів, коли дума числила 478 послів. Супротив сего є ясно,

твердить агенція, що тою меншостию кермувало не добро вітчизни, а охота пімсти за розв'язане думи.

Обіжник бар. Бека.

Президент міністрів бар. Бек звернувся до міністрів з довгим письмом, в яким звертає увагу на ряд загальніших kwestій дотично урядників, застерігаючи ся при тім рівночасно, що не хоче ніяк вдирати ся в одвічальну область діяльности кожного з міністрів. В обіжнику клав бар. Бек натиск на се, щоби урядники прихильним і чемним поведінням з публікою, уміли здобути собі ві довіре, а тоді адміністрація буде дійсно продуктивна, стане для населеня поміччю і підмогою, як се повинно бути.

Урядник в своїм обсягу діланя повинен бути для населеня порадицею і уділяти єму завжди охорони, особливо убогим і придувленим, не повинен ніколи кермувати ся народностию, віроісповіданєм, або особистими прикметами сторін і ніколи не сходити з дороги права так, щоби населенє набрало пересвідченя про цілковиту об'єктивність і непоколебиму справедливість. Важним в сій цілі є, щоби урядники в своїх публичних виступах, особливо супроти політично збурених часів, заховали деяку згідну впрочім з прислугуючими їм правами, резерву. Однак в кождім разі повинні під політичним і соціальним зглядом уникати викликуваня вражіння агітаторства або демонстрації. Урядник в часі служби повинен заховувати рішучість, походячу зі свідомости що є репрезентантом державної поваги, а при полагоджуваню справ уважати більше на річеву сторону, чим на формальну і під законним зглядом усувати все в рамках своєї компетенції, що перешкоджає у свобіднім діланю зарібкуючого населеня. Се відносить ся особливо до економічних справ, яких проволока може викликати для сторін доскульну шкоду. Без пересуджуваня реформи адміністрації, є, здає ся, пожадане, щоби більшости агенд упростити дорогу інстанцій, які звичайно забирають багато часу і о скільки се буде можливе, спричинити рішене вже в першій інстанції, що на низших урядових степенях приблизшило би почуте самостійности і відвічальности, а заравном піднесло би їх повагу супротив населеня. При сій нагоді президент міністрів порушує kwestію, чи формальне упрощенє не дало би перевести ся через заведенє устного поступованя в богато kwestіях адміністрації: У центральних урядах до полагодженя деяких агенд можна би покликувати постійні комісії, які в богато, особливо не дуже важних справах могли би видавати децизии, а се приспінило би і зватно зменшало би хід актів.

Тим способом президент міністрів в практичній дорозі хоче єще перед переведенєм основної реформи адміністрації вплинути на правильніший і скорший хід адміністрації, а в першій часті свого обіжника немов би прямо мав перед очима галицькі відносини, так влучно витикає хиби урядників, опутаних манією шовінізму і трактуючих з гори сторони, приналежні до «низшої» — в їх понятю — нації.

Новинки.

— Календар. В п'ятницю: руско-кат. Онисима; римо-кат. Наталії діви. — В суботу руско-кат. Володимира кв. р.; римо-кат. Інокентія п.

— Є. Екс. Митрополит Шептицький прибув оноді на два дні до Львова і вчора рано виїхав знова до Підлютого.

— З Бережанщини доносять нам: Дня 5. серпня уряджує ся аматорську виставу драми Чайченка «На новий шлях» а при тім фантову льотерию. Дохід призначений на жертви страйку в Бережанщині і Підгаєччині. Проси-

мо отже Впов. патриотів присилати на сю ціль фанти, зглядно грошеві датки на закупно фантів на руки тов. Франца Коковського, Бережани, вул. Жигмонтівска ч. 12. найдальше до дня 3. серпня. — За комітет: Франц Коковський, Микола Чайківський.

— Філія св. ап. Петра в Перемишлях ухвалила на загальних зборах 12. червня с. р. розділити 2500 К беззвотної запомоги церквам в Чорворіках, Ісканю і Новім місті по 600 К, а церкві в Пляхах 700 К.

— З «Рускої шадниці» в Перемишлях. На другім засіданю виділу «Рускої шадниці» в Перемишлях дня 13. с. м., по уконституованю виділу (про що була вже в «Руслані» згадка) порішено також отей справі: 1) Рішено просити Є. Ексц. митрополита Шептицького о прийнятє протекторату над «Шадницею». 2) Установлено процентову стопу від вкладок на 4 прц., від гіпотечних позичок на 5 прц., від есконту векслів на 6 прц., від льомбарду на 5½ прц. 3) Іменовано векселевих цензорів. 4) Установлено 20.000 К яко найвишю вкладку. 5) Установлено, що гіпотечні довжники мають обезпечатись в товаристві «Дністер». 6) Рішено приступити до чекової, клерингової і телефонічної звязи. 7) Установлено етат урядників, а то бухгалтера, ліквідатора (котрий сповняв би також функції секретаря), кас'єра, практиканта і возного, та іменовано тих урядників, 8) Назначено торжественне отворенє «Шадниці» на день 1. вересня с. р. з тим, що в день торжества відправить ся інтенційна служба Божа, а дирекція має упроси Преосв. епископа Чеховича о довершенє торжественного посвяченя льокалю товариства. На торжество рішено запросити всіх членів «Шадниці», а має воно відбутись в льокалі товариства, який буде находитись в «Народнім Домі» на першій поверсі. 9) Рішено віднести ся до всіх трех консисторій і до загалу Русинів о подиране справ товариства.

— Сокильство в заліщичім повіті. Протягом послідного року засновано в заліщичім повіті 8 пожарних товариств сокильських, котрі розвивають ся зовсім правильно. Два «Соколи» з наймолодших, в Кошилівцях і Помівцях, уконституовали ся в днях 12. і 14. с. м. в присутности відпоручника львівського «Сокола» п. С. Горука, котрий перевів в обох селах курси пожарництва і перші загальні збори. В третім селі, Цапівцях, що належить до тої самої парохії, заложено «Сокиль» вже давнійше, а завдяки стараням місцевого священника о. Івана Волошина, цаповецький «Сокиль» розвинув енергічну діяльність і дав почин до заснованя сокильських товариств в згаданих селах. Треба завважити, що всі ті три села є взірцево зорганіз'овані. Всі три мають читальні «Просьвіти», крамниці і громадскі шпихліри, а в Кошилівцях мурує ся серед села величавий дім на читальню і крамницю. Праця о. Волошина ведена ледви від трех літ, увінчала ся дуже гарними успіхами.

— Хліборобскі страйки. В мостискім повіті ще страйкують села: Вишенька, Підліски, Чижевичі і Ятвяги. Спроваджені до Чижевич Мазури покинули другого дня роботу, бо обчислили ся, що віного не зароблять. — В ярославскім повіті є страйк лише в Нивновичах, впрочім люди виїхали до Прус на роботу, то нема кому страйкувати. — З Бережанщини доносять, що страйк в Вербові триває дальше. В селі спокій, та мимо того стоять улани і жандарми. Оноді арештовано господаря Дм. Походжая, голову Чит. «Просьвіти» і скованого відставлено до Бережан. Селяни постановили обробити жнива жівці Походжая, если би его довше передержано в арешті.

— Ріжні вісти. Намісництво дозволило Йосифови Таральчук-ови, нотаріальному кандидату в Львові, змінити родове назвсько на «Таржинські». — Die Zeit подає чутку, що число війська в Галичині буде з часом все зменшуване, так що X корпус (перемиский) зникне, а Галичина буде мати лише I корпус (краківський) і XI (львівський). Натомість утворить ся новий X корпус в Люблянні.

— Іменованя. Міністер просьвіти іменовував заступника учителя в рускій гімназії в Перемишлях, Василя Хировського, головним учителем в учит. семінарії в Тернополі.

— Слідство в справі подій на львівскім університеті, ведене спершу академічним сенатом а оісля судом, застановлено. То слідство ведене спершу проти академиків-Русинів, прийняло непожаданий оборот, бо вина за викликану бучу звернула ся проти польских академиків.

— Жертви хуліганських погромів. З Росії приїхало вчора до Львова около 150 дітій круглих сиріт по вимордованих Жидях в Білімстоці, Одесі, Кишиневі і Катеринославі. Принятєм дітвори заняв ся жидівський комітет. По кількох днях відпочинку поїдуть діти в дальшу дорогу на захід до бездітних жидівських родив в Німеччині, Франції, Англії і в Америці, котрі їх адоптували за своїх.

— Смерть японського генерала. Оноді помер один з головних вождів японської армії в Манджурії, ген. Кодама і найвизначнійший стратегік сучасних часів. Єму мала завдячувати японська армія всі побіди над Росіянами. Не обнижаючи заслуг Курокого, Окого, Ногого і Подсого, треба признати, що Кодама був головним творцем плянів операційних підчас японсько-російської війни. До липня 1904 р. був Кодама відешефом генерального штабу, а від того часу став дорадицею Оями, що став головним командантом армії. Невагом прийшло між ними до задирки, так що раз Кодама — по японски — ударив Ояму в лице. Се мабуть було причиною, що Кодаму полікано до Токіо на шефа генерального штабу. На тім становищі він служив аж до смерти. Помер в 54. році життя. Ген. Кодама походив з стародавньої родини «Самураїв». Родичі его були такими бідними, що не мали за що посилати хлопця до школи. Тому аж по 20. р. життя почав Кодама учити ся, та завдяки своїм здібностям вибив ся на верховне становище в армії.

В будинку «Дністра» є до винаймленя від 1. жовтня 1906: помешканя по 5 комнат в партері, на I. II. і III. поверсі в домі ул. Підвале ч. 7. склепи і пивчиці в домі ул. Руска ч. 20. Близша відомість в канцелярії «Дністра» Ринок ч. 10. (10—15)

Телеграми

з дня 26. липня 1906.

Відень. Міністер просьвіти розпорядив, аби обмежено приймає на віденську політехніку чужинців і слухачів з тих країв, де є політехніка.

Петербург. Минулої ночі поліція замкнула друкарні дневників «Страна» і «Наша жизнь» за то, що в них мав бути поміщений маніфест послів ухвалений в Выборгу.

Варшава. Вчора на улиці заколено штилетами полковника жандармерії, Саламату. Убийник утік.

Одеса. Оноді вечером прийшло знова до розрухів, котрі однак скоро здавлено. Три особи ранено кулями.

Петербург. В Петергофі відбуде ся сими днями нарада 29 членів державної ради, вищих державних достойників і начальників війскових відділів. Предметом нарад буде сучасне внутрішнє положенє Росії.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 16. до 31. липня 1906.

Нова сензацийна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представленє В неділі і свята 2 представленя о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представленє. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 9.

ЗАМКНЕНЄ РАХУНКІВ Товариства Взаїмних Обезпечень в Кракові.

Рахунок доходів і страт з ділу огневого за час від 1. січня 1905 до 31. грудня 1905. р.

РОЗХІД.				ПРИХІД.				
	К.	с.	К.	с.	К.	с.	К.	с.
I. Шкоди і кошти ліквідації виплачені з відтягненням звороту від Товариств контрасекраційних	7,083	652 53			I. Фонди перенесені з р. 1904 з відтягненням контрасекрації	11,455	775 64	
II. Загальні видатки заряду з відтягненням контрасекраційної провізії			1,817	891 69	II. Фонд на неуправильнені шкоди перенесені з р. 1904 з відтягненням контрасекрації	1,225	686 92	10,230
III. Відписи і інші видатки			185	003 69	III. Зібрана премія з відтягненням контрасекрації	876	783 45	634
IV. Резерва на неуправильнені шкоди з відтягненням уділу контрасекраційних Товариств	874	230 14			IV. Прихід з льокції капіталів	10,959	015 40	7,805
V. Стан фондів з кінцем року 1905 з відтягненням контрасекрації	12,010	209 37	10,736	156 74	V. Інші приходи			306
VI. Позісталість	1,274	052 63	1,000	383 84				509
			19,485	803 03				19,485
								803 03

Рахунок білянсу з ділу огневого з днем 31. грудня 1905. р.

АКТИВА.				ПАСИВА.			
	К.	с.	К.	с.		К.	с.
I. Стан каси з днем 31. грудня 1905			286	750 11	I. Фонд резервовий		6,733
II. Розпоряжальні належитости в інституціях кредитових і касах щадничих			2,098	175 65	II. Фонд на різницю курсів		298
III. Реальности			1,914	000 —	III. Фонд вірівнюючий і спеціальний		480
IV. Вартісні папери після курсу з дня 31. грудня 1905. р.			6,850	081 20	IV. Резерва премії по відтягненню контрасекрації	4,418	630 26
V. Векслі в портфелю			207	510 69	V. Резерва на неуправильнені шкоди по відтягненню контрасекрації	1,274	052 63
VI. Сальда чинні рахунків з Товар. контрасекраційними			1,075	299 34	VI. Фонд емеритальний		2,249
VII. Залеглости в агент. і філіях (сальда чинні)			2,059	031 33	VII. Сальда пасивні рахунків з Товариствами контрасекраційними		352
VIII. Ріжні довжники			1,799	508 21	VIII. Ріжні вірителі		644
IX. Вартість інвентаря по відписаню вужитя			75	745 —	IX. Кавції агентів		558
X. Ефекти кавції агентів			558	885 35	X. Фонди		718
			16,921	986 88	XI. Позісталість		1,000
							16,921
							986 88

Рахунок доходів і страт з ділу градового за час від 1. січня 1905 до 31. грудня 1905. р.

РОЗХІД.				ПРИХІД.				
	К.	с.	К.	с.	К.	с.	К.	с.
I. Шкоди і кошти ліквідації виплачені менше зворот від Тов. контрасекр.	450	233 58	389	374 63	I. Фонди перенесені з р. 1904		2,267	
II. Загальні видатки заряду по відтягненню провізії контрасекраційної	60	58 95	98	694 15	II. Зібрана премія менше контрасекрація	1,100	525 70	
III. Відписи і інші видатки			17	007 73	III. Прихід з льокції капіталів	236	176 30	
IV. Стан фондів з кінцем р. 1905			2,468	302 23	IV. Інші приходи		90	
V. Чиста решта			375	672 45			126	
			3,349	051 19			3,349	
							051 19	

Рахунок білянсу з ділу градового з днем 31. грудня 1905. р.

АКТИВА.				ПАСИВА.			
	К.	с.	К.	с.		К.	с.
I. Розпоряжальні належитости в кредит. інституціях і касах щадничих			24	395 78	I. Фонд резервовий		2,315
II. Вартісні папери після курсу з дня 31. грудня 1905. р.			2,345	315 06	II. Фонд на різницю курсу		99
III. Векслі в портфелю			125	756 32	III. Ріжні вірителі		3,508
IV. Ріжні довжники			558	405 91	IV. Спеціальний фонд		47
V. Вартість інвентаря			965	70	V. Фонд на неуправильнені шкоди		5,897
			3,054	838 87	VI. Сальда пасивні рахунків з Товар. контрасекраційними		189
					V.I. Фонди		17,844
					VIII. Чиста решта		375
							3,054
							838 87

Краків, дня 31. грудня 1905.

ДИРЕКЦІЯ:

М. Гараліх. Іг. Глажевський. Пашковский.

Начальник централн. бюро рахункового: Віктор Габленц.

КОМІСІЯ РАХУНКОВА:

В. Гневош. М. Урбанський. Антоній гр. Водзїчний. М. Дидинський.

Кл. гр. Дзедушицкий.